

ΛΟΤΗ ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ-ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΛΥΚΑΙΝΑΣ

Μυθιστόρημα

*«...Κείνο το βράδυ σώπαιναν οι λύκοι
γιατί ούρλιαζαν οι άνθρωποι...»*

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΛΟΥΝΤΕΜΗΣ

1

Το θυμάμαι σαν τώρα! Χτύπησα το κουδούνι τρεις φορές και η εξώπορτα της πολυκατοικίας άνοιξε σχεδόν αμέσως. Ανέβηκα δυο δυο τα σκαλιά ως τον δεύτερο όροφο... Από τη μισάνοιχτη πόρτα του μικρού διαμερίσματος, που είχε μείνει κλειστό πέντε ολόκληρα χρόνια, όρμησε να με υποδεχτεί μια συναρπαστική μουσική που τη λάτρευα από μικρός!

Ο παππούς δε φάνηκε. Το βρήκα φυσικό. Αφού είχε πει ότι αρρώστησε στα ξαφνικά, θα είχε σηκωθεί με τις πιτζάμες να μου ανοίξει και θα είχε ξαναπέσει στο κρεβάτι, περιμένοντας το φάρμακο που του πήγαινα.

Γελάστηκα! Ο παππούς περίμενε πίσω από την πόρτα έτοιμος, ντυμένος για έξω. Καλοχτενισμένα τ' αραιά, γκρίζα μαλλιά του, περιποιημένα τα κοντά του γένια... Φορούσε πάλι ένα μπλουτζίν και σκούρο μακρυμάνικο πουκάμισο καλοκαιριάτικα, όπως προ ημερών που είχε περάσει από το σπίτι μας. Μόλις είχε φτάσει στην

Αθήνα από την Αμφίπολη και ήταν μια χαρά. Ούτε σήμερα έδειχνε άρρωστος, λίγο άκεφος μονάχα.

«Καλώς το μου! Καλώς το Λυκόπουλό μου!» μ' έσφιξε στην αγκαλιά του.

«Μα, παππού...» πήγα να διαμαρτυρηθώ.

«Ε, καλά, εντάξει, το έμαθα ότι έγινες πια πρόσκοπος, παλικάρι δώδεκα χρονών, μα εμένα μου αρέσει να σε λέω Λυκόπουλο. Πειράζει;»

Ήθελα να πω ναι.

Έγνεψα όχι.

«Ήρθες να με φροντίσεις, ε;» χαμογέλασε παράξενα κι έκλεισε την πόρτα. «Όπως βλέπεις, όμως, ξύπνησα καλά κι ακούω μουσική από τον υπολογιστή μου, για να νιώσω ακόμα καλύτερα! Τώρα θα μου πεις, αφού σήμερα είμαι περδίκι, γιατί δεν είπα όχι στον πατέρα σου όταν τηλεφώνησε πως θα σε στείλει να μου φέρεις το αντιπυρετικό και να μου κάνεις συντροφιά; Είχα λόγο. Ήθελα να σε ξαναδώ, να κουβεντιάσουμε. Θα τα πούμε με την ησυχία μας στον δρόμο».

Πήρε από το τραπεζάκι κάτι ολόμαυρα γυαλιά ηλίου, έβαλε το πορτοφόλι του στην πίσω τσέπη του μπλουτζίν, το κινητό στην μπροστινή, ξεκρέμασε μια αρμαθιά κλειδιά από ένα καρφί στον τοίχο, έκλεισε τον υπολογιστή...

«Δεν το φανταζόμουνα, παππού, πως θα σου άρεσε κι εσένα *Ο Πέτρος και ο λύκος*, του...» κόμπιασα – αδύνατον να θυμηθώ τ' όνομα του συνθέτη.

«Μη μου πεις πως ξέχασες ποιος έγραψε τούτο το

υπέροχο μουσικό παραμυθάκι!» κοντοστάθηκε με ύφος που μου φάνηκε κάπως περιπαικτικό. «Παιδί με θείο και γιαγιά πιανίστες, με γονίδια από τον άλλο σου παππού, τον αείμνηστο Αυστριακό αρχιμουσικό... Δεν το πιστεύω!»

«Δεν τα πάω καλά με τα ονόματα» προσπάθησα να δικαιολογηθώ. «Δεν ασχολούμαι άλλωστε μ' αυτό το είδος μουσικής, τη σοβαρή όπως τη λένε οι μεγάλοι. Το κομμάτι αυτό έτυχε να το θυμάμαι γιατί το ήξερα από τον καιρό που πήγαινα στο νηπιαγωγείο. Μου άρεσε πολύ ο συνδυασμός της μουσικής με την ιστορία για τον άγριο λύκο και τον άφοβο μικρό, που κατάφερε στο τέλος να τον δέσει! Τ' όνομα του συνθέτη όμως όλο το ξεχνάω...»

«Ε, καλά, κι εμένα μου συμβαίνει πότε πότε» με χτύπησε ενθαρρυντικά στην πλάτη. «Ούτε' εγώ τα πάω καλά με τα ονόματα, και μάλιστα τα ξένα και τα λίγο δύσκολα – το ξέρεις, υποθέτω. Το συγκεκριμένο πάντως το θυμάμαι: Σεργκέι Προκόφιεφ! Αυτός ο μέγας Ρώσος μουσουργός το έγραψε, Φραγκή μου!»

Έτσι, Φραγκή είχε αποφασίσει να με λέει από τη μέρα που ειδωθήκαμε πρώτη φορά πριν από πέντε χρόνια, αντίθετα με όλους τους άλλους που με φώναζαν πάντα με τ' όνομά μου ολόκληρο. Το «Φραγκίσκος», λέει, το έβρισκε δυσκολοπρόφερτο και κάπως ξενικό. Εγώ υποψιάστηκα ωστόσο κάτι άλλο: ζήλευε ίσως λίγο που μου έδωσαν ελληνοποιημένο τ' όνομα του άλλου μου παππού, του Φραντς, του «αείμνηστου Αυστριακού αρ-

χιμουσικού», όπως τον είπε, και το έκανε δισύλλαβο σαν το δικό του.

«Γιατί δεν τ' άφηνες, παππού, να τελειώσει το κομμάτι, αφού σου άρεσε κι εσένα;» – στενοχωρήθηκα που έκοψε τον *Πέτρο και τον λύκο* στο πιο αγαπημένο μου μοτίβο.

«Κρατάει πολύ και θα καθυστερήσουμε. Το πρωινό περνάει γρήγορα κι έχουμε πολλά να πούμε, τόσο καιρό που έχουμε να κουβεντιάσουμε οι δυο μας. Πέντε χρόνια δεν έχουν περάσει; Εφτά χρονών ήσουν τότε που είχα έρθει σπίτι σας και ειπωθήκαμε πρώτη φορά, σωστά δε λέω;»

Έγνεψα ναι. Φθινόπωρο του 2001 πρέπει να ήταν, μόλις είχα πρωτοπάει σχολείο. Κι από τότε, Ιούνιος του 2006 είχε φτάσει και δεν είχαμε ξαναβρεθεί άλλη φορά.

«Βιαζόσουν να φύγεις την Κυριακή εκείνη, έτοιμος για τα Λυκόπουλα, με τη στολή σου και το πράσινο το καπελάκι, το θυμάσαι; Και μόνο λίγη ώρα μάς άφησαν τους δυο μας οι μεγάλοι να μιλήσουμε. Άσε τη μουσική λοιπόν! Ώρα για ψώνια τώρα, για κουβέντα, και μια μεγάλη βόλτα εδώ στη γειτονιά...»

Ξανάνοιξε την πόρτα, με κοίταξε όλο μυστήριο, φόρεσε τα μαύρα του γυαλιά...

Ύστερα είπε:

«Πάμε!».

Δεν ήξερα τότε ότι το «πάμε» εκείνο θα ήταν τελικά ξεκίνημα για απείρως περισσότερα και σοβαρότερα από

μια σκέτη βόλτα. Ούτε που φανταζόμουν ότι θα σήμαινε «πάμε ν' αρχίσεις να μαθαίνεις πράγματα που δεν τα βάζει ο νους σου»· «πάμε να σου πω ιστορίες που δεν τις άκουσες ποτέ»· «πάμε να μάθεις επιτέλους ποιος ακριβώς είναι αυτός ο ιδιόρρυθμος παππούς, εγώ ο Πέτρος, της μητέρας σου ο πατέρας, που τόσο λίγο τον γνωρίζεις, αφού εδώ και χρόνια είναι ανεπιθύμητος από την κόρη του και διαρκώς απών απ' τη ζωή σου». Κι ακόμα, «πάμε να δεις τι απρόοπτα μπορεί καμιά φορά να μας συμβούν, έτσι, στα ξαφνικά, και ν' ανατρέψουν όλα μας τα σχέδια».

Τίποτε απ' όλα αυτά δε μου περνούσε κείνη τη στιγμή από το μυαλό. Κι ούτε μπορούσα να διανοηθώ ότι στο τέλος του καλοκαιριού εκείνου, του μόνου που περάσαμε μαζί, θα μ' έβαζε να του ορκιστώ πως δε θα έλεγα κουβέντα σε κανέναν για όσα ζήσαμε. Πως θα κρατούσα μυστικά όσα μου εκμυστηρεύτηκε για τη ζωή του. Πως ούτε λέξη δε θ' ανέφερα στην κόρη του, τη μάνα μου, για όσα έπρεπε κάποτε να μάθει. Μιλιά, ιδιαίτερα σ' εκείνη! Μονάχα να τα γράψω σ' ένα τετράδιο ήθελε «όταν θα ερχόταν ο καιρός».

Τρώμαξα μόλις τ' άκουσα, τον κοίταξα με αμηχανία.

«Δυσκολεύομαι στο γράψιμο, παππού!» του ομολόγησα διστακτικά. «Στην έκθεση καλό βαθμό ποτέ δεν έχω πάρει, μόνο στα μαθηματικά, στη φυσική και στη φυτολογία είμαι καλός...»

«Δεν πειράζει» χαμογέλασε «γράψ' τα όπως μπορείς, αρκεί να μην ξεχάσεις τίποτα. Να τα δει γραπτά η θυγα-

τέρα μου μπροστά της, να τα διαβάσει με την ησυχία της, μήπως και με πιστέψει επιτέλους και με συγχωρέσει έστω και αργά. Πρόσεξε όμως! Μονάχα όταν έρθει ο καιρός, όχι νωρίτερα!».

Και ο καιρός ήρθε τώρα... Σχεδόν δέκα χρόνια μετά.

2

Βγήκαμε στην Αριστοτέλους. Η κίνηση, θυμάμαι, αραιή. Λίγοι οι πεζοί, λίγα και τ' αυτοκίνητα. Φυσικό το βρήκα: Παρασκευή, 30 Ιουνίου ήταν, τα σχολεία είχαν κλείσει από καιρό, πολλοί θα είχαν φύγει κιόλας για διακοπές, να γλιτώσουν λίγη ζέστη.

Περπατούσε με την πλάτη του λαμπάδα ο παππούς. Στιγμός, λεβεντόκορμος και περιποιημένος όπως ήταν, έδειχνε χρόνια νεότερος. Ούτε που το φανταζόσουν πως είχε πατήσει τα 67 – έτσι είχε πει μια μέρα η μητέρα μου.

«Παππού, πώς τα καταφέρνεις και δείχνεις τόσο νέος;» δεν άντεξα να μη ρωτήσω.

Χαμογέλασε...

«Τα γεράματα είναι κακή συνήθεια, Φραγκή μου, και δε σκοπεύω να την αποκτήσω!»

«Έλα, τώρα, μιλάω σοβαρά, παππού! Πες μου την αλήθεια!»

«Ωραία, να σ' την πω! Όταν ήμουν νέος, πήγα και λούστηκα στα Ύδατα της Στυγός. Τα έχεις ακουστά;»

Την απάντηση την έδωσε ο ίδιος:

«Τι λέω τώρα! Παιδί αρχαιολόγου παθιασμένου, γίνεται να μην έχεις γίνει ξεφτέρι στη μυθολογία;».

Δεν είχε άδικο. Από νήπιο ακόμα, κάθε βράδυ και όποτε άλλοτε είχαμε καιρό, πάντα βιβλία μυθολογίας μου διάβαζε ο πατέρας μου. Και τα Ύδατα εκείνα τα θαυματουργά, όπου βούτηξε τον Αχιλλέα μωρό η μητέρα του, η Νηρηίδα Θέτις, κρατώντας τον από τη φτέρνα, για να γίνει αθάνατος, ήταν απ' όσα με είχαν εντυπωσιάσει περισσότερο.

«Μη μου πεις τώρα, παππού, πως έγινες αθάνατος κι εσύ!» είπα γελώντας.

«Αθάνατος όχι, αλλά τέρας υγείας ναι! Οι φορές που έχω αρρωστήσει στη ζωή μου μετριούνται στα δάχτυλα του ενός χεριού».

«Δηλαδή ο πυρετός σου ο χτεσινός ήταν η πέμπτη σου φορά;»

Έβαλε τα γέλια.

«Δεν είχα πυρετό, Φραγκή μου, έτσι το είπα, μπορώ σ' εσένα να τ' ομολογήσω. Κάτι μου λέει πως κρατάς τα μυστικά των άλλων, κάνω λάθος;»

Έγνεψα όχι.

«Το υπόσχεσαι να μη με μαρτυρήσεις;»

Έγνεψα ναι.

«Άκου λοιπόν γιατί σας είπα αυτό το ψεματάκι: Μια μεγάλη στενοχώρια πέρασα προχτές το βράδυ κι ένιω-

θα σαν άρρωστος πραγματικά. Πολύ ευγενική η πρόσκληση του πατέρα σου να φάω μαζί σας λόγω της γιορτής μου – εγώ ούτε το θυμήθηκα πως ήταν χτες Πέτρου και Παύλου, των Αγίων Αποστόλων. Αν ήταν βέβαια η μητέρα σου εδώ, δε θα τολμούσε να μου το προτείνει. Και συγκινήθηκα πολύ. Ένιωθα χάλια όμως κι έπρεπε να βρω δικαιολογία. Δεν μπορούσα να του πω τι μου συμβαίνει. Σήμερα όμως, μόλις άκουσα πως θα ερχόσουν, ένιωσα καλύτερα. Μπορεί να μη βλέπομαστε, αγόρι μου, μα σ' αγαπάω πολύ, το ξέρεις βέβαια, έτσι;»

Αντί γι' απάντηση, ρώτησα στα ίσια κάτι που ήθελα πολύ να μάθω από μικρός κι από τα λόγια της μαμάς δεν έβγαζα ξεκάθαρο συμπέρασμα:

«Γιατί χωρίσατε, παππού, με τη γιαγιά Ολυμπία όταν η μαμά μου ήταν μικρή;».

«Α!... Θέλει πολλή κουβέντα αυτό το θέμα» κούνησε το κεφάλι. «Το κυριότερο ήταν πάντως ότι μαλώναμε πολύ. Νέοι, βλέπεις τότε, παιδιά σχεδόν, και σε τίποτα δε συμφωνούσαμε οι δυο μας. Λόγου χάρη –μια που το έφερε η κουβέντα πριν– εμένα μου άρεσαν οι εκδρομές, η ορειβασία, τα ταξίδια... Εκείνη δεν το κουνούσε ρούπι απ' τη Θεσσαλονίκη. Κι ο πρώτος μας καβγάς – απίστευτο θα σου φανεί!– έγινε ακριβώς για κείνο που σου ανέφερα: Όταν της πρότεινα να πάμε για ορειβασία με παρέα στον Χελμό, στην Πελοπόννησο, και να φτάσουμε ως τα θαυματουργά Ύδατα της Στυγός, έγινε πυρ και μανία! Ούτε να το ακούσει! Της φάνηκε πο-

λύ μακριά. Πήγα μόνος μου κι εγώ. Κι όταν γύρισα, τρεις μέρες έκανε να μου μιλήσει».

Κούνησε το κεφάλι του ξανά και χαμογέλασε...

«Βλέπεις τι έχασε; Αν είχε έρθει μαζί μου και είχε λουστεί κι εκείνη τότε στα ύδατα τα θαυματουργά, μπορεί τώρα να ζούσε. Τι τα θυμόμαστε όμως αυτά... Καλύτερα να πούμε τίποτ' άλλο».

«Και οι γονείς μου μαλώνουν κάθε τόσο, αλλά δε σκέφτηκαν ποτέ τους να χωρίσουν» είπα για να μην αλλάξουμε κουβέντα, μήπως και μάθαινα κάτι περισσότερο.

Δε φάνηκε να θέλει. Γι' άλλο μίλησε.

«Στον δρόμο, πάνω από την πλατεία, έχει ένα μεγάλο σούπερ μάρκετ, εκεί λέω να πάμε» είπε.

Ύστερα γύρισε το βλέμμα του σε μια ηλικιωμένη μ' ένα σκυλάκι που ερχόταν από απέναντι.

Αναστέναξε βαθιά ή έτσι νόμισα;

«Με συγχωρείτε, είναι κοντά η πλατεία Κυριακού;» μας πλησίασε η κυρία.

«Ναι, αλλά βαδίζετε προς την αντίθετη κατεύθυνση, καλή μου!» απάντησε ο παππούς ευγενικά. «Ένα τετράγωνο πιο κάτω θα τη βρείτε!» – έδειξε ίσια μπροστά και τάχυνε το βήμα.

Απόρησα μ' αυτή την ξαφνική βιασύνη, αλλά και με την απάντηση που έδωσε. Ποια πλατεία εννοούσε; Την πλατεία κοντά στο σπίτι του αλλιώς την έλεγε η μαμά. Γύρισα και τον κοίταξα περιέργως. Και τότε... Απίστευτο! Ένα δάκρυ φάνηκε καθαρά κάτω από τα γυαλιά του, δεν έκανα λάθος!

Κατάλαβε πως τον κοίταξα και σκούπισε το δάκρυ βιαστικά με του χεριού του την ανάστροφη.

«Πάμε πιο γρήγορα μπας και γλιτώσουμε λίγο το καυσασέριο» προσπάθησε να βρει δικαιολογία για κείνο που είχα δει.

Τ' αυτοκίνητα ωστόσο εξακολουθούσαν να περνούν αραιά – ποιο καυσασέριο;

«Θα βγούμε συντομότερα στο σούπερ μάρκετ αν διασχίσουμε κι εμείς σε λίγο την πλατεία» είπε μετά.

«Μα ποια πλατεία;» – πάλι παραξενεύτηκα.

«Την πλατεία Βικτωρίας, φυσικά, ποια άλλη; Οι παλιοί την ξέραμε πλατεία Κυριακού, αυτό ήταν τ' όνομά της».

«Α!» έκανα. «Από κει ήρθα κι εγώ».

«Με τα πόδια, βρε θηρίο;»

«Ε, δεν είναι δα και τόσο μακριά!»

«Σωστά!» μου χαμογέλασε. «Τι είναι μια απόσταση από τους πρόποδες του Στρέφη ως εδώ για ένα Λυκόπουλο...»

«Παππού!» αγρίεψα.

«Καλά, συγγνώμη, για έναν πρόσκοπο ήθελα να πω. Βγήκες, υποθέτω, στην Καλλιδρομίου, την κατηφόρισε ως τη Σπυρίδωνος Τρικούπη, μπήκες αμέσως στη Λεωφόρο Αλεξάνδρας και κατέβηκες μέχρι την Πατησίων, ε;»

«Ναι... δηλαδή όχι ακριβώς... Όταν βγήκα στην Λεωφόρο Αλεξάνδρας, μπήκα στο Πάρκο από το άγαλμα της Αθηνάς. Περπάτησα για λίγο μέσ' από μικρά δρομάκια και βγήκα στη Μαυρομματαίων. Από κει πήρα τη

Χένδεν κι έφτασα ίσια κάτω στην πλατεία. Όμως αυτό, παππού, δεν είναι ανάγκη να το μάθει ο πατέρας μου, έτσι;»

«Γιατί;» παραξενεύτηκε τώρα εκείνος.

«Γιατί όταν του είπα ότι θέλω να περάσω μέσ' από το Πάρκο, είπε *όχι μόνος σου, είναι επικίνδυνο*, λέει – άκου υπερβολές! Σιγά το δάσος της Κοκκινოსκουφίτσας με τον λύκο! Καλά τους λένε τους γονείς μου οι φίλοι τους υπερπροστατευτικούς...»

«Δεν έχουν πολύ άδικο» φάνηκε να συμφωνεί κι εκείνος. «Το Πεδίο του Άρεως δεν είναι όπως παλιά... Τίποτα δεν είναι όπως παλιά στην τωρινή Αθήνα, ιδιαίτερα εδώ, σε τούτη την αγαπημένη γειτονιά των παιδικών μου χρόνων, που ήταν απ' τις καλύτερες, τις πιο ανθρώπινες της πόλης. Κάθε φορά που έρχομαι, όλο και περισσότερο αλλαγμένη δείχνει, για να μην πω επικίνδυνη. Και θα χειροτερεύει διαρκώς, αν δεν αποφασίσει ο δήμος κάτι αποτελεσματικό. Το ίδιο θα συμβεί και με το Πάρκο. Πήγα κι εγώ δυο τρεις φορές τούτες τις μέρες. Άστεγους είδα στα παγκάκια, χρήστες ναρκωτικών...»

«Εμένα πάντως μου άρεσε!» είπα με πείσμα. «Είχε δροσιά, το πράσινο ήταν περισσότερο και μεγαλύτερα τα δέντρα. Είχα να μπω από μικρός, από τότε που μ' έπαιρνε μαζί της η μαμά καμιά φορά, όποτε ερχόταν να πληρώσει τα κοινόχρηστα για το κλειστό σου διαμέρισμα. Πάντα περνούσαμε μέσ' απ' το Πάρκο και...»

«Άλλη φορά να κάνεις ό,τι σου λέει ο πατέρας σου,

ακούς;» μ' έκοψε κάπως αυστηρά. «Καμιά δουλειά δεν είχες να περάσεις μόνος σου από κει!»

«Εσύ, παππού, τι δουλειά είχες και πήγες;» αυθαδίασα.

«Μια δουλειά πολύ σημαντική» σοβάρεψε παράξενα.

«Δηλαδή;»

«Άκου!» κοντοστάθηκε – είχαμε φτάσει στη μέση της πλατείας. «Δε θα πω ούτε λέξη στον πατέρα σου πως πέρασες από το Πάρκο, το υπόσχομαι, θα το κρατήσω μυστικό. Θέλω να κρατήσεις όμως μυστικό κι εσύ αυτό που τώρα θα σου πω, πέρα απ' τον πυρετό μου τον ανύπαρκτο. Ιδίως από τη μητέρα σου!»

«Μα η μητέρα μου, παππού, το ξέρεις ότι λείπει και θα λείπει για πολύ ακόμα, δεν το άκουσες; Μετά το ιατρικό συνέδριο, θα πάει στη Βιέννη, στον θείο μου. Η γιαγιά και η αδερφή μου είναι εκεί από την περασμένη εβδομάδα, την περιμένουν και θα μείνουνε μαζί του ως τα τέλη Αυγούστου. Μόνο εγώ με τον μπαμπά είμαστε στο σπίτι, κι αυτό ίσαμε αύριο. Πρωί πρωί φεύγω εγώ, πηγαίνω κατασκήνωση με τους προσκόπους, κι εκείνος πάει στο Μελένικο, για κάτι έρευνες αρχαιολογικές. Σε ποιον, λοιπόν, να πω το μυστικό σου, ακόμα και να ήθελα;»

«Δεν έχει σημασία. Να μην το πεις, όσος καιρός και να περάσει! Ξέρεις πόσα μου καταλογίζει η θυγατέρα μου, υποθέτω. Αν το μάθαινε ποτέ κι αυτό, ποιος ξέρει τι θα μου 'σερνε!»

«Μα τι σόι μυστικό είν' αυτό, επιτέλους;» – άρχισε να με τρώει η περιέργεια.

«Την υπόσχεσή σου πρώτα!»

«Εντάξει, το υπόσχομαι!» είπα σοβαρά.

«Άκου, λοιπόν! Από τη μέρα που έφτασα, πήγαινα στο Πάρκο κάθε βράδυ, γιατί είχα φέρει τη σκυλίτσα μου μαζί απ' την Αμφίπολη. Δε γινότανε να την αφήσω μόνη της εκεί, είναι μικρή ακόμα, τριών μηνών και κάτι. Δεν το ξέρει βέβαια η μητέρα σου. Κουβέντα δεν της είπα όταν τηλεφώνησα την περασμένη εβδομάδα πως θα έρθω να τα πούμε για το κτήμα. Θα θύμωνε η γιατρίνα μας. Λογάριαζε να βάλει να μου καθαρίσουν και να μου απολυμάνουν το διαμέρισμα, τόσον καιρό που ήταν κλειστό, και ποιος τολμούσε να της πει για σκύλο μες στο σπίτι. Ξέρεις τη μανία της με τα μικρόβια και την καθαριότητα!»

«Ξέρω...» μουρμούρισα.

«Τελικά, όπως θ' άκουσες, δε συναντηθήκαμε. Το σπίτι το βρήκα πεντακάθαρο, αλλά εκείνη δεν τη βρήκα πουθενά. Δε μου έκανε, βλέπεις, την τιμή να περιμένει να μιλήσουμε. Ετοίμασε ένα πληρεξούσιο, το άφησε στον πατέρα σου να μου το δώσει, μου παράγγειλε να κάνω ό,τι θέλω με το κτήμα κι έφυγε προτού έρθω».

«Ναι, ξέρω...» είπα πάλι.

«Θα γύριζα λοιπόν αμέσως πίσω, μόλις τελείωνα κάτι δουλειές ακόμα, και κανένας δε θα μάθαινε για το σκυλάκι. Είχα την ατυχία όμως να το πάρει μυρωδιά μία συγγάτοικος, κάποια κυρία αλλεργική στα ζώα και αρκετά ιδιότροπη, όπως φάνηκε, που μένει μόνη της στον από πάνω όροφο. Το είδε προ ημερών, την περα-

σμένη Τρίτη το βραδάκι που γυρίζαμε από τη βόλτα μας στο Πάρκο, κι άρχισε να φωνάζει σαν υστερική. Μου έλεγε πως ο κανονισμός της πολυκατοικίας απαγορεύει αυστηρώς γάτες και σκύλους στα διαμερίσματα, πως θα ειδοποιήσει όλους τους υπόλοιπους να διαμαρτυρηθούν κι άλλα πολλά. Την παρακάλεσα να κάνει λίγη υπομονή, αφού θα έφευγα σε λίγες μέρες, αλλά τίποτα! Ήταν αμετάπειστη! Να το απομακρύνω αμέσως, μου είπε, γιατί αν δε συμμορφωθώ, θα φωνάξει αμέσως την αστυνομία».

Σταμάτησε να πάρει ανάσα και μου έδειξε ένα παγκάκι άδειο εκεί δίπλα. Το μέτωπό του ήταν ιδρωμένο.

Καθίσαμε.

«Δεν ήξερα, μα την αλήθεια, τι έπρεπε να κάνω» συνέχισε περίλυπος. «Δεν ήθελα να γίνουν φασαρίες, αλλά δεν μπορούσα και να φύγω αμέσως. Μόλις είχα δώσει το τζιπάκι μου στο συνεργείο εδώ πιο κάτω για επισκευές – ν’ αλλάξουν μπαταρία και τα λάστιχα, να ελέγξουν τα δισκόφρενα – γέρασε, βλέπεις, κι αυτό. Τέλος της εβδομάδας θα είναι έτοιμο. Μ’ έπιασε απόγνωση. Στο τέλος αποφάσισα να μένω μες στο σπίτι με την Κάλυ – έτσι τη λέω. Δε θα την έβγαζα καθόλου όλη μέρα ώσπου να φύγω, κι ας έμεναν γι’ άλλη φορά οι υπόλοιπες δουλειές. Όσο για τη βόλτα μας την απαραίτητη, σκόπευα να πηγαίνουμε στο Πάρκο στις δύο τη νύχτα, όταν θα είχαν πέσει όλοι οι συγκατοικιοί για ύπνο...»

«Στο Πάρκο τέτοια ώρα;» – το βρήκα τώρα εγώ επικίνδυνο.

«Τι άλλο να έκανα; Δεν πρόλαβα όμως... Έγινε το χειρότερο: Κάποια στιγμή το βράδυ, καθώς άνοιξα να παραλάβω μία πίτσα που είχα παραγγείλει και πήγα να φέρω χρήματα, για να πληρώσω το παιδί, βγήκε από την πόρτα εκείνη δίχως να το καταλάβω. Όταν το πήρα είδηση, ήταν πολύ αργά. Άφαντη η Κάλυ μου! Ο νεαρός είχε αφήσει, φαίνεται, ανοιχτή την κάτω πόρτα όταν ανέβηκε και η Κάλυ είχε βγει στον δρόμο. Καταλαβαίνεις τη λαχτάρα, την απελπισία μου! Χειρότερη από πυρετός. Φούντωσα, δεν ήξερα προς τα πού έπρεπε να τρέξω, τι να κάνω. Βγήκα κι άρχισα να ψάχνω σ' όλη στη γειτονιά. Τίποτα! Το ίδιο και χτες. Η Κάλυ πουθενά...»

Έπαψε να μιλάει και καθόταν στο παγκάκι με κυρτή την πλάτη, μαζεμένος και περίλυπος. Έτρεμε λίγο το σαγόνι του και τώρα δε φαινόταν διόλου νέος... Έπειτα, ξαφνικά, έβαλε τους αγκώνες του στα γόνατα, έσκυψε το κεφάλι, έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια κι ένας λυγμός τάραξε το κορμί του.

«Την έχασα... την έχασα...» μουρμούριζε «έχασα το μόνο πλάσμα που είχα δίπλα μου και μ' αγαπούσε...».

Σάστισα! Δεν είχα ξαναδεί μεγάλο άνθρωπο να κλαίει έτσι...

Σαν να μετάνιωσε ύστερα που έχασε την ψυχραιμία του, ανασηκώθηκε, έβγαλε τα γυαλιά του που ήταν θαμπωμένα, τράβηξε ένα πακετάκι χαρτομάντιλα από την τσέπη, τα σκούπισε, σκούπισε και τα μάτια του...

«Ξέρεις λοιπόν τι σκέφτομαι;» γύρισε και μου είπε

μπουκωμένος από το κλάμα. «Έτσι που μ' αγαπούσε αυτό το πλασματάκι, να δεις που το κατάλαβε ότι μου προξενούσε δυσκολίες με την πολυκατοικία κι αποφάσισε να φύγει από μόνο του, προτού με βρουν χειρότεροι μπελάδες».

Πήγα να πω «έλα τώρα, γίνεσαι υπερβολικός, παππού, τη συνηθισμένη βραδινή του βόλτα ήθελε μόνο το καημένο», μα συνέχισε να μου μιλάει εκείνος:

«...Ειλικρινά σου λέω, αυτό πιστεύω, έτσι που το σκέφτομαι. Δεν ξέρεις τι νοήμον ήταν το καλό μου κοριτσάκι. Και τι όμορφο! Πανέμορφο! Μαλλιαρούλι ακόμα, με χρώματα παράξενα. Καφετί με λίγο μαύρο στην πλατούλλα, στην κοιλιά υπόλευκο, μια γραμμούλα μαύρη κατά μήκος της μυτίσας... Και τα μάτια της μεγάλα, χρυσαφιά, λίγο λοξά...».

Πετάχτηκα όρθιος! Μαλλιαρούλι; Καφετί και στην πλάτη λίγο μαύρο; Στην κοιλιά υπόλευκο και στη μύτη γραμμή μαύρη...

«Παππού!» φώναξα μ' έξαψη. «Τη σκυλίτσα που μου λες νομίζω πως την είδα μες στο Πάρκο το πρωί που ερχόμουν!»

Σάστισε. Με κοίταξε λες και δεν καταλάβαινε για ποιο πράγμα μιλούσα.

«Με πλησίασε, σου λέω, γιατί περπατώντας άρχισα να τρώω το τοστ που δεν πρόλαβα να φάω στο σπίτι» φώναξα. «Το 'βαλα στην τσέπη τυλιγμένο με αλουμινόχαρτο, για να μην αργήσω. Αν το άφηνα στο πιάτο, ο μπαμπάς θα 'βαζε τις φωνές πως φεύγω νησιτικός!»

«Αχ, τι λες τώρα;» έκανε, σαν να μην πίστευε λέξη απ' όσα του εξηγούσα.

«Την είδα, είμαι βέβαιος, σου λέω! Μου έκαναν εντύπωση τα χρώματά της, τη θυμάμαι ολοζώντανα γιατί την τάισα, της το 'δωσα όλο το τوست. Μάλιστα, κάποιος κουρελής, που ήταν ξαπλωμένος στο παγκάκι, μου είπε: *Μπράβο, αγόρι μου, θα πέθαινε της πείνας το καημένο, δεν περισσεύει τίποτα φαγώσιμο εδώ! Από χτες σκαλίζει τα σκουπίδια, μα τι να βρει με τόσους πεινασμένους ένα γύρω;*».

«Πάμε!» σηκώθηκε απότομα ο παππούς. «Πάμε και περνάει η ώρα!»

Νόμισα πως τα βρήκε απίθανα όσα έλεγα κι εννοούσε ότι αργούμε για τα ψώνια.

«Εγώ πάντως δε βιάζομαι» του είπα, μήπως και σταθεί να του ξαναμιλήσω και πιστέψει ότι το είδα το σκυλάκι του. «Έχουμε καιρό, τα σούπερ μάρκετ αργούν να κλείσουνε το μεσημέρι».

«Πάμε στο Πάρκο εννοώ! Εκεί που είδες, όπως λες, την Κάλυ μου! Αυτή θα είναι σίγουρα. Πάμε να προλάβουμε προτού της κάνουνε κακό!»

Ορίστε που με είχε πιστέψει! Αχ, πώς χάρηκα!

«Μην ανησυχείς, παππού, κανένας δε θα την πειράξει» – θέλησα να τον ησυχάσω από τη χαρά μου. «Αυτός εκεί δίπλα στο παγκάκι φάνηκε να τη συμπαθεί».

«Αυτός μπορεί, κανένας άλλος όμως...»

«Ε, τι να κάνει άλλος σ' ένα μικρό σκυλάκι;»

«Μπορεί... μπορεί να καταλάβει...»

Δίστασε λίγο, με ξανακοίταξε...

«Υποσχέθηκες πως δε θα πεις κουβέντα, έτσι Λυκό-
πουλό μου;» με κοίταξε στα μάτια.

Έγνεψα ναι και δεν του θύμωσα ετούτη τη φορά, δεν
ήταν ώρα...

«Κάποιος άλλος» είπε με χαμηλή φωνή «μπορεί να
καταλάβει πως η Κάλυ μου είναι λυκάκι!».